

Rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 21. 2. 1957, sp. zn. 1 Tz 3/57

Číslo: 34/1957

Právní věta:

K poměru trestného činu pohlavního zneužití podle § 239 odst. 1 alin. 2 tr. zák. a přestupku mravního ohrožení mládeže podle § 135 tr. zák. spr.

Jestliže se pachatel dotýká osoby mladší než patnáct let, aby se pohlavně vydráždil (ukojil nebo jinak uspokojil), jde o "jiné zneužití takovéto osoby" ve smyslu § 239 odst. 1 alin. 2 tr. zák., i když k pohlavnímu vydráždění nakonec nedošlo. V takovém případě nepřichází přestupek podle § 135 tr. zák. spr. v úvahu.

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 21.02.1957

Spisová značka: 1 Tz 3/57

Číslo rozhodnutí: 34

Číslo sešitu: 5

Typ rozhodnutí: Rozhodnutí

Hesla: Ohrožování mravní výchovy mládeže, Pohlavní zneužití

Předpisy:

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Obviněný vylákal devítiletou dívku na odlehlou cestu, když před tím odehnal jejího bratra, který šel s ní. Tam dívku líbal na ústa, ačkoli se mu dívka bránila, a pokoušel se jí stáhnout tepláky. Protože však dívka začala křičet a obviněný se obával, že by tím mohla někoho přivolat, upustil od dalšího jednání a dívku opustil.

Lidový soud v Rychnově nad Kněžnou uznal obviněného vinným přestupkem mravního ohrožení mládeže podle § 135 písm. a) tr. zák. spr.

Krajský soud v Hradci Králové zamítl odvolání, které podal pouze obviněný.

Nejvyšší soud ke stížnosti pro porušení zákona podané generálním prokurátorem zrušil rozsudek lidového soudu a tomuto soudu uložil, aby ve věci znova jednal a rozhodl.

Odůvodnění:

Generální prokurátor ve stížnosti pro porušení zákona uvedl, že lidový soud rozhodl na základě

neúplného skutkového zjištění (§ 2 odst. 3 tr. ř. 1950).

Nejvyšší soud shledal, že rozsudkem lidového soudu byl porušen zákon (§ 295 tr. ř.).

Lidový soud zjistil a v odůvodnění rozsudku uvedl, že jednání obviněného (při němž se obviněný dotýkal těla děvčete) směřovalo k jeho pohlavnímu ukájení, přesto však obviněného uznal vinným toliko přestupkem podle § 135 tr. zák. spr. a uvedl, že nemá bezpečně zjištěno, zda došlo k takovému zneužití, které má na mysli ustanovení § 239 odst. 1 (patrně alin. 2) tr. zák. O jaké zneužití musí jít, aby bylo zneužitím, jaké má na mysli ustanovení § 239 odst. 1 alin. 2 tr. zák. lidový soud blíže nevysvětlil.

Přestupku mravního ohrožení mládeže podle § 135 tr. zák. spr. se pachatel dopouští tehdy, jestliže mravně ohrožuje osobu mladší než patnáct let některým ze způsobů uvedených pod písm. a), b) nebo c) cit. ustanovení. Za jednání označené pod písm. a) cit. ustanovení všeobecně slovy „jinak úmyslně ohrožuje mravní výchovu takové osoby“, nelze považovat jednání, jímž se pachatel snaží sám sebe pohlavně vydráždit, ukojit nebo jinak uspokojit fyzickým dotykem s tělem osoby mladší než patnáct let.

Jestliže se totiž pachatel dotýká těla osoby mladší než patnáct let, aby se pohlavně vydráždil (ukojil nebo jinak uspokojil), jde o „jiné zneužití takovéto osoby“ ve smyslu § 239 odst. 1 alin. 2 tr. zák., i když k pohlavnímu vydráždění (ukojení, uspokojení) nakonec nedojde.

Pak ovšem přestupek podle § 135 tr. zák. spr. nepřichází v úvahu.

Za osobní (fysický) dotyk s tělem osoby mladší než patnáct let a tudíž za její zneužití (děje-li se k tomu účelu, aby se pachatel pohlavně vydražďoval) podle § 239 odst. 1 alin. 2 tr. zák. je třeba pokládat nejen doteky pachatele na pohlavních orgánech osoby zneužitě, ale i jakékoli doteky pachatele na těle osoby mladší než patnáct let, tedy na příklad i líbání, pokud toto pachatelovo jednání se ovšem děje za účelem jeho pohlavního ukojení nebo podráždění.

Ze zjištění uvedeného ve spise, zejména z doznání obviněného a ze svědectví děvčete vyplývá, že obviněný děvče líbal, ačkoliv se bránilo, a že se pokoušel stáhnout jí tepláky. V souvislosti s tím je třeba uvážit i zjištěné okolnosti o sexuálním životě a minulosti obviněného (dřívější opětovné nemravné jednání a předchozí odsouzení pro mravnostní delikt). To vše nasvědčuje tomu, jak ostatně již lidový soud zjistil, že obviněný se dotýkal devítileté dívky za účelem svého pohlavního podráždění. Pak ovšem jde o případ zneužití, jaké má na mysli ustanovení § 239 odst. 1 alin. 2 tr. zák.

Lidový soud však veškeré zjištěné okolnosti nevzal v úvahu a proto nerozhodl spravedlivě, čímž porušil zákon v ustanovení § 2 odst. 3 tr. ř. 1950. Krajský soud pochybení lidového soudu nemohl napravit, neboť jednal pouze k odvolání obviněného.

Bylo proto třeba zrušit rozsudek lidového soudu jako nezákonný a v důsledku toho pak i rozsudek krajského soudu.